Ч. 34. Середа 14 (27) лютого 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік К.	4·80
на пів року „	2·40
на чверть року „	1·20
місячно . . „	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К.	10·80
на пів року „	5·40
на чверть року „	2·70
місячно . . „	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Віче міст у Відни. — З анґлійского парляменту. — Фінляндскі демонстрациї. — З полудневої Африки.)

В суботу отворено у Відни австрийске віче міст. Першим предметом нарад була справа відшкодованя громад за чинности припорученого обсягу діланя. Референт Аксман вніс резолюцию, взиваючу правительство, аби громадам, котрі мають аґенди в припорученім обсягу діланя, виплачувано з державих фондів за адміністративні видатки якесь відшкодованє, а то або безпосередно, або через віддане громадам деяких державних доходів. Делеґат зі Львова др. Марияньский виказав, що громада міста Львова видає 82 процент всіх адміністративних видатків на кошти припорученого обсягу діланя, і висказав гадку, що від правительства треба домагати ся бодай 50 процент відшкодованя. Професор Ґломбіньский доказував, що правительство не має докладного понятя о величезних коштах припорученого обсягу діланя. По закінченю дискусиї резолюцию референта принято з додатком, що з правительством треба розпочати переговори в справі упрощеня способу стяганя податків. З черги приступлено до нарад над законом о приналежности, о законодавстві в справі убогих і державнім, примусовім обезпеченю. — Прага не бере участи в вічу, з огляду на правнодержавне становище Чехів, з огляду на теперішну ситуацию політичну і неприязний настрій Віденців супротив Чехів.

В анґлійскім парляменті поставив онгди пос. Лямберт внесенє, аби оголосити публично протоколи слідчих судів установлених в справі розсліду, длячого в полуднево-африканьскій війні піддавали ся Бурам нераз дуже великі відділи анґлійских войск майже без опору. Мінїстер пояснив ту справу, розповів палаті, що кільканайцятьох офіцирів за трусливість покарано і просив, аби палата не ухвалювала згаданого внесеня, бо то було би шкідне для цілої анґлійскої армії. Правительство знає свій обовязок і на бажанє палати зарядить слїдство що-до цілої полуднево-африканьскої війни, але то може стати ся аж по дійстнім закінченю війни. Ті слова приймили Ірляндці насьмішливими оплесками. Мінїстер заповів вкінци великі реформи в армії. По довшій дискусиї внесенє Лямберта відкинено.

З Фінляндиї доносять о демонстрациях, які відбули ся в Ґельсінґфорсї дня 18 с. м. з причини царского манїфесту до фінляндского сенату. На одній з улиць вивішено величезне сукно з іменами тих сенаторів, котрі голосували за прокламованєм манїфесту. Вечером з вікон Фінляндців вивішено чорні заслони і погашено сьвітло в хатах. Перед памятником царя II. депутация фінляндских жінок зложила чорну шарфу. Групи молодіжи входили до склепів і змушували російских купців гасити сьвітло. Инші ґрупи уряджували котячу музику під вікнами сенаторів, котрим вислано також листи з погрозами, підписані „тайним патриотичним союзом“. Віцепрезидентам сенату доручено адресу з підписами 850 жінок, з протестом против висланя актів фінляндского державного секретарияту до Петербурга. На розказ секретаря Плевого висилку тих актів дійстно здержано.

Як ми вже доносили, головнокомандуючий анґлійский ґенерал в полудневій Африці, льорд Кіченер, лише з трудом оминув перед кількома днями великої небезпечности. Именно Бури засїли на него і напали на зелізничий поїзд, котрим їхав. О тім нападі, який лучив ся, коли Кіченер їхав з Деар до Преториї, наспіли такі подробиці. Бури напали на поїзд недалеко стациї, чи села Донґа, а видко, що наперед обдумали напад, коли знали, що як раз тим поїздом їде Кіченер. Бури були певні, що їм удасть ся полонити анґлійского вождя і тому недалеко ждав вже на него віз, котрим мали его перевезти до головної бурскої кватири. Лише случай, котрого не можна було предвидїти, попсував пляни. Кіченер велів в послїдній хвили вислати наперед льокомотиву, за нею поїзд з табором, а сам сів аж до простого, сальонового ваґона, котрий тягнула окрема машина. Напасники трохи поспішили ся. Не знаючи, в котрій части поїзду Кіченер їде, висадили динамітом першу льокомотиву. В тій самій хвили виглянув вікном служачий Кіченера, і увидів, що діє ся, а здалека побачив крім того відділ Бурів. Сейчас здержано поїзди товаровий і сальоновий, а случайно надїхав несподївано панцирний поїзд, котрий сипнув на Бурів убийчим огнем. Мимо того Бури вспіли забрати трохи муниції з товарового поїзду, але впрочім мусїли уступити. В той спосіб Кіченер вийшов цїло з пригоди. Тепер сидить він в Преториї.

---

27)

ФІРМА ДЖІРДЛЬСТОН

(З анґлійского — Конана Дойлї).

(Дальше).

На другий день поговорив купець з Дінсдалем о тій справі, бо добачив у молодого мужчини ознаки нетерпеливости, і боявся, що він готов би ще не додержати свого приреченя, і так все попсувати.

— Сідайте собі. Я хотів би поговорити з Вами — сказав він ввічливо, коли молодий спільник станув перед ним, щоби поговорити з ним о купецких інтересах того дня.

— Ви заслужили собі на то, пане Дінсдаль — говорив Джірдльстон дружно — щоби я Вам висказав мое признанє за Ваше честне поведенє. Ви додержали під кождим взглядом приреченя, яке Ви мені дали що до панни Ґерстон.

— А вжеж, що я додержав мого приреченя — відповів Тома різко. — Але я маю надію, що Ви чей незадовго схочете відкликати свій заказ. То була тяжка проба для мене.

— Я вимагав того, бо уважав то собі за обовязок. Кождий має свої погляди в таких справах, а я увик в цілім моїм житю думати під сим взглядом строгійше як многі инші. Мені здає ся, що я то винен мому помершому приятелеви не допустити до того, щоби его донька, котру він віддав мені в опіку, давала ся дурити. Як я то вже давнїйше сказав, скоро будете і дальше так поступати, що покажете ся гідним еї, то я буду на то прихильнійше дивити ся. Але хоч і як взірцеве було Ваше поведенє, від коли Ви вступили до фірми, то таки не зроблю Вам кривди, коли скажу, що Ви в Единбурзї трохи гуляли.

— Я ніколи не зробив нічого такого, чого мусїв би встидати ся — сказав Тома.

— Може й ні — сказав на то Джірдльстон, і таки не міг придушити в собі глумливого усьміху. — Але питанє, чи Ви й не зробили нічого такого, чого би Ваш батько не потребував встидати ся.

— Зовсім певно, що ні — відповів Тома роздразнений. — Я не з тих, що держать ся маминої спідниці та сидять в хатї, але я не зробив нічого, о чім би мій батько не міг знати.

— Не говоріть з погордою о тих, що сидять в хатї. То не зла навичка, і Вам би она також не була завадила, як би Ви еї були трохи держали ся. Але то нас тут не обходить. Я хочу Вам лиш виразно сказати, що мое остаточне призволенє на Вашу звязь зависить зовсім від Вашого поведеня. Передовсім обстаю при тім, щоби Ви тепер старали ся не робити зовсім ніякого впливу на дївчину.

— Я то обіцяв. Хоч і як то мені трудно приходить, але я таки додержу мого слова. Для мене єсть то відрадою, що знаю, що ми хоч би й по двайцяти роках розлуки позістанемо все-таки собі вірними.

— То дуже добре, — сказав купець зі злобним усьміхом.

— Мимо того настав для мене дуже а дуже тяжкий час. Коби я міг написати хоч кілька слів до неї.

— Ані слова — перебив єму Джірдльстон — Я держу еї тут в Льондоні лиш длятого, що вповні Вам вірю. Як би я лиш міг подумати собі, що Ви готові то зробити, то я би еї зараз вивіз.

— Без Вашого призволеня не зроблю нічого — сказав Тома, і взяв капелюх та хотів вже вийти. Зловивши вже за клямку, ще раз обернув ся. — Впрочім — сказав він — я застерігаю собі виповісти Вам мое приреченє, скоро би я то уважав за відповідне.

— Чей не будете так нерозумні!

— На всякий случай застерігаю собі то право — відповів Тома, і з тяжким серцем пішов до роботи.

— Тепер вже все ясно для тебе — сказав старий з тріюмфом до свого сина.

— Нїчо не влїзе тобі в дорогу, а дївчина в такім настрою, що можна еї позискати. Можу повеличати ся тим, що я повів тактовно цїлу справу. Не забувай на то, що все зависить від того, та берись до дїла і победи.

— Возьму ся до дїла — сказав Езра —

Новинки.

Львів дня 26 го лютого 1901.

— **Впреосьв. Митрополит Шептицкий** відвідав оногди Ставропигійску бурсу. Повитав его сеніор Шараневич, а при відході з бурси провів владику хор бурсацкий. Митрополит роздав бурсакам на памятку медалики. — Дня 21 с. м. відвідав митрополит дім для убогих християн у Львові при ул. Вроновскій і жертвував для поміщених тах убогих 100 корон.

— **Основанє малої духовної семинариї** для львівскої архієпархії вже порішено. Митрополит Шептицкий удержує вже на свій рахунок пять учеників з народних шкіл і ті кандидати становлять неначе завязок малої семинариї. По шкільних феріях ті ученики, переважно селяньскі діти, вишцуть ся до шкіл середних.

— **Ц. к. Дирекция зелізниць державних** доносить, що на шляху Лужани-Заліщики привернено вже цілковитий рух дня 22 с. м.

— **Рух поїздів** — як оповіщує Дирекция зелізниць — за-для заметий сніжних застановлено на зелізници Львів-Клепарів-Янів імовірно на три дни, а на шляхах Тересин-Борщів і Біла чортківска-Заліщики привернено загальний рух поїздів дня 23-го с, м.

— **Осторога перед еміґрациєю.** До Kuryer a warszawsk-ого пишуть з Парани: Прошу оголосити моє письмо, що в Бразилії є дуже зле, а ще мають спровадити до нас 3.000 еміґрантів. Вже роблять ся контракти для спроваджения 1000 Поляків, 1000 Німців і 1000 Галичан (мабуть Русинів — *Ред.*) Прошу отже сему занобігти, щоби нарід не їхав, бо тут щораз гірше, а польских поселенців бють і виганяють. Як вже кольонія готова і земля оброблена, то нас правительство вигонить і нема перед ким пожалувати ся. Недавно Бразилійці заплатили Італії 400.000 мільрейсів за потовчене двох Італіянців, а Поляків убили 30 в Парані, недалеко Куритиби і ніхто за них не упімнув ся. Готову ріллю відбирають Полякам, а дають єї Бразилійцям. Я є огородником, мав-ем 7 алькерів землі, за що заплатив я 3.000 мільрейсів. На тій земли засадив я 2.000 щеп винограду і 10.000 ананасів, а тепер все мені забрали і не можу нігде найти справедливости. Маю жену і троє дітий, працюю тут вже 11 літ, а тепер не маю нічого з вини бразилійского правительства.... А тепер подам, яка ту дорожня. Мішок фасолі коштує 30 мільрейсів (115 К.); мішок кукурузи 100 літрів 28 мільрейсів, кава 2 мільр., сорочка до прасованя 15 мільр., мішок цукру 48 мільр., 12 покладків 1200 рейсів (5 К.) Взагалі ту все дорого платить ся, а роботи нема нігде, а як де і найти, то відтак платять за ню револьвером. Прошу оголосити, щоби ніхто не важив ся їхати до Парани, бо з еміґрантами поступають тут гірше як з худобою. — *Константин Недільский*, з Араракварa в Бразилії.

— **Втікачки з гарему.** Сими днями приїхали дві сестри Англійки до Льондону, котрі втекли з гарему одного перского вельможі. Істория тих двох сестер така: Ще коли померший шах перский Насер-ед-дін їздив свого часу до Англії, один з его вельмож залюбив ся був в молодій і дуже красній дівчині, що продавала цьвіти в кришталевій палаті та намовив єї, щоби она віддала ся за него. Дівчина пристала на то, а богатий Перз обіцяв, що вже не поїде назад до Перзиї, лиш остане ся в Англії і сюди спровадить свої маєтки. Весїлє відбуло ся і з бідної дівчини зробила ся велика дама. Два роки жили они собі щасливо, але відтак шах завізвав Перза, щоби він конче вертав до Тегерану. Не було ради. Молодій жінці забагло ся побачити на власні очи як виглядає гарем, отже поїхала з чоловіком, а щоби мати когось з собою взяла і свою молодшу сестру. Коли приїхали до Перзиї, дізнали не дуже милої несподіванки, їх всаджено до гарему, перебрано по перски і лице заслонено густим вельоном. Нїчо не помагало, мусїли заняти таке саме становище, як і другі жінки в гаремі, котрі знов давали їм відчувати на кождім кроці свою ненависть. Остаточно на великі просьби рішив ся перский вельможа на то, що відступив своїй жінці Англійці і єї сестрі окреме помешканє в гаремі. Одного дня коли обі сестри проходжували ся з заслоненим „хадаром“ лицем по місті, побачили двох Англійців, зачепили їх і розповіли їм свою пригоду. Від тих Англійців довідав ся англійский консуль і зажадав випущеня на волю своїх землячок. Зразу було трудно, але опісля Перз згодив ся і визначив навіть пенсию своїй жінці та позволив їй і єї сестрі вертати до Льондону, але з тим, щоби синок, котрого она мала від него, виховував ся в магометаньскій вірі і щоби, коли дороcте, вернув до Перзиї та обняв там спадщину по батькови, яка на него припаде.

Телеґрами.

Відень 26 лютого. Neues Wiener Journal доносить з Петербурга, що там поліция мала викрити якийсь заговор на житє царя і тим толкують собі так численні арештованя студентів.

Кронберґ 26 лютого. Цїсар Вільгельм проводив короля Едварда аж до замку Фрідріхсгоф а відтак вернув до Гамбурґа.

Софія 26 лютого. Наслїдник престола кн. Борис вертає вже до здоровля.

Река 26 лютого. Вчера дало ся тут чути сильне землетрясенє.

Мадрид 26 лютого. Після депеш з Опорто в Ішпанії тревають дальше демонстрациї. Поліция арештує богато людий.

Льондон 26 лютого. Ген. Френч доносить, що всюди, де стрітив Бурів, удалось єму розбити їх. Против него стоїть до 5000 Бурів. Френч гадає іти дальше наперед, але здержують его сильні дощі. Богато рік повиливало.

Переписка зі всїми і для всїх.

Просимо не присилати ані марок листових, ані карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаємо нікому

РВС.: На основі докладнїйшої інформациї можемо Вам тепер сказати що слїдує: Хто хоче бути принятим до почти, скоро має матуру, мусить подати до ц. к. Дирекциї почт і телеґрафів у Львові просьбу і приложити до неї: 1) Метрику; — 2) сьвідоцтво матури; — 3) сьвідоцтво здоровля; — 4) реверс сустентаций-

---

і мені здає ся, що при такім станї річий побіджу.

При сих довірочних словах старий засьміяв ся і поклепав свого сина по плечи, на знак, що і він тої гадки.

24.

Мимо хвилевого вдоволеня Джона Джірдльстона і мимо того поверховного спокою, з яким він показував ся сьвітови, не було мабуть в цїлім Льондонї так нещасливого і пригнобленого чоловіка, як він. Довга борба з грозячим нещастєм підкопала его зелїзне здоровлє і ослабила єго як на тїлї так і на души. На біржи добачили то як він в послідних часах дуже постарів ся а моралїсти взяли ся зараз доказувати, що богатство не значить та не має нїякої вартости і не може вигладити зморщків на лици гуртівного торговельника. Він сам коли побачив себе в зеркалї, дивував ся тій зміні, яка в нїм настала. — Нехай — говорив він в своїй завзятости по сто разів що дня сам до себе — а все-таки не можуть мені нїчого вдїяти. — То була ще однїсенька гадка, яка єго піддержувала і потїшала. Цїлею єго житя і гадкою, яка єго одушевляла, було забезпеченє свого кредиту і він готов був тому все пожертвувати.

Єго хитро обдумана спекуляция диямантами не удала ся, але тому був винен лиш случай, котрого нїхто не міг предвидїти анї недопустити. Щоби той плян виконати, мусїв він, як ми то видїли, позичити гроший, котрі тепер треба було віддати. То удало ся єму більше менше в повні в наслїдок продажи диямантів, які Езра привіз був з собою, до чого причинив ся ще й зиск, який мала фірма в послїдних часах. Тепер треба ще було вирівнати первістний недобір, а Джон Джірдльстон знав, що хоч обрахунок можна би з місяця на місяць відкладати, то все-таки остаточно прийшов би незадовго день, в котрім треба би заплатити довги, або признати ся перед цїлим сьвітом до неможности єго заплаченя. Коли би Езрі пощастило ся, так, що єго вихованка помогла би своїми 40.000 фунтів, то фірма могла би позбути ся того тягару який єї пригнетав. Але що було би, як би Кеті дала гарбуза єго синови? Що тогди би почати? Завіщанє було так уложене, що в инший спосіб годї було гроший дїстати. Лице старого прибирало аж якийсь страшний вираз, коли він о тім роздумував.

Але найдивнїйшим зі всего, що проявляло ся у Джона Джірдльстона в сїй порі єго житя, було єго повне переконанє о совістности єго поступованя. Коли він вечером і рано клякав зі всею челядию і молив ся за успіх підприємства фірми, то тогди анї трошки не гризла єго совість зі взгляду на єї моральний характер. В недїлю можна було видїти сиву голову купця в першій лавці так само завсїгди як і тоту лавку, але в тій голові не прокинула ся нїколи гадка, що єго житє противить ся єго вірі. Через пятьдесять лїт виовляв він сам в себе, що він совістний чоловік, і то переконанє так тепер вбило ся в єго душу, що нїчо не було в силї єго захитати. Езра робив єму кривду, коли уважав то за сьвідоме фаризейство. Слїпа сила волї і непохитна віра в свою совістність була основою єго дїл, і він був би дуже здивував ся та обурив ся, як би єму хтось був зробив закид, що він лиш удає побожність і уживає єї за средство до своїх цїлий. Для него була фірма Джірдльстон правдивою представителькою віри в сьвітї торговельнім і яко таку треба єї було піддержати всякими можливими способами.

Синови той стан духа не міг помістити ся в голові і він уважав свого батька за рішучого і скінченого лицеміра, для котрого побожність дуже пригожа до того, щоби укривати під нею правдивий свій характер. Він сам одїдичив був по старім чоловіцї тверду як скалу витревалість і купецку хитрість і єго натура була безвзглядна та не терпіла нїякої перешкоди, яка ставала єму в дорозї.

Тепер стало єму зовсїм ясно, що істнованє фірми зависить від того, чи він засватає дївчину, а знав також, який би то був поплатний інтерес, коли би фірма стапула знову кріпко на ноги. Коли би єму удало ся засватати єї, то він постановив собі усунути свого батька на бік яко тихого спільника і взяти всю торговлю в свої власні руки. Єго практичний дух придумав вже був множество всїляких способів, якими можна би було зиски збільшити. Але найважнїйша річ була видобути передовсїм тих 40.000 фунтів, і до того взяв ся він тїлом і душею. Коли двох таких людий робить в однїй цїли то рідко буває, щоби їм не удало ся.

Було би хибно припускати, що Езра під ту пору відчував хоч би лиш якусь дрібку любови. Він признавав, що вихованка єго батька хороша і повабна, але то не були такі прикмети, котрі би викликували єго подив. Кеті прихильна і спокійна вдача не припадала до вподоби мужчинї, котрий привик був до зовсїм инших зносин з женщинами.

— З нею дуже трудна робота — жалував ся він перед своїм батьком. — Она не така як Полї Люкас з павільону або Або Миннїє Вальтер.

— Бій же ся Бога! — крикнув купець. — Таже такого рода женщина вже досить небезпечна по за домом, а не то у власній хатї.

— Але до них лекше залицяти ся — відповів Езра.

— Коли дївчина додасть тобі сьмілости і

ний (підпис того, хто виставляє, леґалізований нотарияльно, потверджений через староство, у Львові через маґістрат); — 5) цертифікат приналежности (своїни, Heimatsschein); — 6) войскові документи, скоро служив у войску. Після дотеперішної практики можна бути приняти або до служби манипуляцийної яко манипулянт з платнею 60 К. місячно а тогди час служби не числить ся, або яко практикант з платнею 50 К., а в таким случаю числить ся час служби. В однім і другім случаю треба відбути курс для урядників службових і зложити іспит. Добре би було тепер подати ся. — **З. С. в Яворові**: Насамперед не знаємо, які суть плити літоґрафічні, бо можуть бути або камінні або цинкові, а відтак і не знаємо всіх і найлїпших способів, бо на то треба бути хиба літоґрафом. Можемо лиш то сказати, що аби письмо добре відбивало ся, треба писати на автоґрафічно приготовленім папери. Такий папір можна собі зробити в той спосіб, що робить ся мішанину з 4 частий мучини (крохмалю), 1 части траґантової ґуми, 2 частий каруку, 1 части дуже мілко потовченої т. зв. іспаньскої крейди і пів части ґуміґути. По змішаню тих частий і по заварено з кляйстром, перепускає ся мішанину через полотно а коли вистигне, намащує ся нею папір за помочию губки. Коли папір висхне, готов до ужитку. Лиш такий папір не повинен довго лежати без ужитку, бо тратить свою силу до копіованя. На тім папери пише ся, а відтак кладе ся его письмом на огріту плиту і змочує ся з верха розпущеним шайдвасером, а відтак перепускає ся через прасу. Скоро письмо відбило ся, здоймає ся папір і зливає ся ґуму з плити за помочию губки і намащує ся чорнилом запомочию відповідного до того валка. Валок розтирає ся кілька разів в чорнилї так, щоби чорнило рівномірно на него набрало ся. Валком тим їде ся по цїлій плитї а чорнило з него вхопить ся лиш там, де на ній єсть письмо. Тогди кладе ся на плиту чистий папір і відбиває ся. За кождою відбиткою треба плиту легонько змити губкою і сьвіжо помастити чорнилом. — 2) Фірма Надводского не єсть. — **Сим. Т. в Самб.**: Повне видане творів Шевченка коштує, о скілько собі пригадуємо, 8 К. Спитайте в Ставропиґійскій книгарни у Львові. „Кобзар", виданє Тов. педаґоґічного коштує 2 К. 40 с. Віднесіть ся до канцелярії наукового Товар. ім. Шевченка у Львові, ул. Чарнецкого ч. 26. — **Однорічняк**: Внесіть подане до команди войскової і скажіть в нім, що зрікаєте ся прислугуючого Вам права однорічної служби войскової а рівночасно просіть о перенесенє до резерви і щоби Вам яко учителеви в службі позволено користати з права учительского. В просьбі наведіть, що Ви служили вже 4 місяці яко однорічний охотник і просіть також о почисленє того часу до вправ резервових. Може бути, що почислять, а може й ні — се не дасть ся наперед сказати, бо зависить від порішеня висших властий. Особи войскові, котрих ми о то розпитували, не можуть нічого певного сказати, бо того рода случаї бувають в практиці рідкі і мало хто знає, як може випасти рішенє властий войскових. — **О. Н. в Жук.**: 1) Перекладати можна о стілько, о скілько постанова закона о праві авторства на то позваляє, значить ся, о скілько єсть взаїмність бережена прав авторских межи дотичними державами. На всякий случай треба о скілько то можна просити автора о позволенє, а коли того не можна, то уважати бодай на то, щоби не зробити єму материяльної шкоди (коли н. пр. він вже комусь дав право перекладу, або коли в своїх творах застерігає собі виразно право перекладу). — 3) Що значить „галаґіґ"? То таке саме, як би хтось запитав, що значить „бім - бам - бум"? От собі видумане слово з фантазиї. — **Ольга Б.**: На веснянки поправді нема ради, як хиба лиш стеречи ся вітру і сонця. Всякі средства, захвалювані на веснянки, суть лиш простим обманьством. Веснянки творять ся в той спосіб, що у деяких людий під впливом тепліїшого сонця і вітру витворює ся під шкірою на лици, але часом і на руках а навіть і на грудех рід красива, котре викликує плямки. Длячого іменно витворює ся у них то красиво? — того не знаємо; єсть лиш — і то здає ся, зовсім оправданий погляд, що єсть то одідичений наклін наслідком мішаня темних полудневих рас з білою північною. Отже як би можна знайти спосіб на вигубленє веснянок, то очевидно можна би вибілити й кождого мурина. Тимчасом то годї. Ми могли би Вам подати на веснянки й кільканайцять средств, а всї они так помагають, як умерлому кадило. А може схочете спробовати, то подаємо Вам одно із найпевнїйших средств: „Молоко з огірків": Витиснути сок із сирих огірків, заварити борзо і скоренько вистудити, перецідити через тоненький мушлїн, розпустити в чистім спірітусї чистого білого мила, змішати з соком і додати якої перфуми, і тим „молоком" мити лице. — **Соль в Рож.**: Тїшимс ся з того, що Ви послухали нашої ради, котра бодай трошки вийшла Вам в користь, отже маємо надію, що і тепер послухаєте, а здоровлє певно Вам верне ся. І ми би радили удати ся на клініку; раз длятого, що там лічать зовсїм безплатно, а відтак і длятого, що будете мати такий догляд, якого дома не можете мати. Встидати ся або бояти ся не маєте чого. Треба брати все на розум і памятати, що хорий лїкаря або того, що учить ся на лїкаря, не потребує ся встидати. Впрочім то лиш при першім огляданю могло би бути найприкрійше; тогди дивіть ся в гору на стелю або замкніть очи але відповідайте на питаня сьмило. Операциї, здаєсь, не треба буде ніякої, а як би — то хиба лиш якась маленька навіть може й без болю, просто лиш поправленє. Впрочім на клініцї не зроблять нічого без Вашої волї. Ми би ще радили піти перед тим до дра Сельского ул. Академічна ч. 8 і порадити ся єго, що він скаже; чи можна би лїчити ся дома, чи лїпше на клініцї і чи треба буде операциї. Але ті питаня поставте єму аж тогди, коли він Вас докладно огляне і скаже сам що єсть і що робити. — **Роман**: Яка причина болю крижий, чи радше понизше годї знати, тим більше, що біль був вже перед тим. Треба би порадити ся лїкаря, бо моглоби бути, що збільшеня утроби (з польска „матиці"). Инші ознаки можуть вказувати на стан поважний, бо правильність не конче мусить зараз зовсїм устати, лиш показує ся в перших місяцях значно слабше. Наконець може показуванє ся крови в спілцї з болем в крижах бути й ознакою якоїсь хороби, грозячого пороненя. На всякий случай треба зарадити ся лїкаря, особливо ще коли би показувало ся якесь рванє в боках і дрож. — **І. М. в Горож.**: Невитягнений. — (Дальші відповіди пізнїйше).

☛ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди).

улекшить тобі дорогу, то велика ріжниця. А ти не умієш писати стишків, що?

— Ледви чи удав би щось путнього — сказав Езра і засьміяв ся.

— То шкода. Менї здає ся, що стишками можна у женщин богато вдіяти. Ти би міг казати комусь уложити собі якусь поезийку, а їй сказати, що то ти пописав. Або можеш научити ся якихсь стишків на память і при нагоді їй виголосити.

— То я би міг зробити. Але піду насамперед і куплю для єї песика нашийник. Вчера она через цїлий час, коли я розмавляв з нею так ним бавила ся, що я переконаний, що она й половини з того не чула, що я говорив. Мене аж пальцї свербіли вхопити єго і викинути через вікно.

— Не забувай ся, синоньку, не забувай ся! — сказав на то купець. — Один однісенький фальшивий крок може все попсувати.

— Не жури ся — сказав Езра повен довіря до себе і пішов купувати нашийник для пса. В тім самім склепі купив він також і гарапник на пса, котрий замкнув в своїй шафі, щоби єго при нагоді ужити.

Через цїлий той час Кеті й не перечувала тих плянів та намірів, які придумували єї опікун і єго син. Она знала Езру тілько літ і зазнавала від него тілько явного браку чемности, що їй навіть і на гадку не приходило, щоби він міг сватати ся до неї. Она рада була із зміни в єго поведеню і гадала, що то наслїдки єго більшого досьвіду, якого він набрав ся в сьвітї, але все-таки дивувала ся, як би то могло стати ся, щоби він за так короткий час свого побуту в Капляндї так богато зискав. В домі, де не зазнавала ніякої радости, було то все-таки приятно мати якогось чоловіка, котрий би був прихильний для неї. Була для того аж занадто скора додати сьмілости єго поступованю і дякувати єму солоденьким усьміхом та вимовними очима за то, що їй видавало ся лиш безкористовною дружбою.

Але по якімсь часї надскакуваня Езри стало так явне, що годї їй вже було ще довше не розуміти того. Не лиш що він занедбував свою звичайну роботу і від рана до вечера крутив ся коло неї, але ще й говорив їй незручні компліменти та старав ся також і в инший спосіб показувати їй свою прихильність. Скоро Кеті то зміркувала, стало то їй дуже дивно і она зараз змінила своє поступованє, обмежала ся лиш на саму формальність і держала ся віддалік. Езра не дав ся тим відстрашити, лиш ще більше завертав до неї очима та говорив їй красні слова. Тогди зачала Кеті замикати ся в своїй комнатї і показувала ся майже лиш тогди, коли й тамтой другий з Сіті був дома. Постановила собі була не дати навіть можности незрозуміня свого чувства.

Джон Джірдльстон уважав дуже добре і з великим інтересом на ті малї перепалки. Коли же Кеті аж так зачала робити, що цїлими днями не виходила із своєї комнати, зміркував він, що пора, щоби він сам вмішав ся.

— Треба, щоби ти частїйше виходила на прохід, на сьвіжий воздух — сказав він до неї одного дня по снїданю, коли були самі — бо инакше помарнїє твоє личко і не буде таке румяне.

— Менї то байдуже, чи буде, чи не буде — відповіла на то єго вихованка рівнодушно.

— Тобі то байдуже, але комусь иншому нї — запримітив старий купець. — Менї здає ся, що Езрі серце би пукло.

(Дальше буде.)

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).